

A szél nem nehezíti, hanem élhetőbbé teszi az életünket. Azt kell megtanulnunk ebből, hogy mi is élhetőbbé tegyük önmagunk és mások életét.

INCZÉDY PÉTER

UTOLSÓ TALÁLKOZÁSOM MAKOVECZ IMRÉVEL...

Halogatom már egy ideje, hogy feljegyezzem erre a naplólapra ezt a számomra mélyen megrázó történetet. Nem éreztem elég erkölcsi alapot, hogy kifecsegyem utolsó beszélgetésünket, hiszen annyira személyes bepillantás volt betegségébe és akkor ott strucc módjára inkább nem vettem tudomást róla. Korábban is többször felkerestem irodájában, vagy találkoztunk különböző rendezvényeken és ez bátorított fel, hogy már ismert betegsége idején is meglátogassam irodájában egy kis befőtt kóstolóval. Igen, látszott rajta a kór jellegzetes tünete, sápadtsága, egyre véznább karjain a tüszúrások nyomai, fehér ingét sem viselte, inkább úgy festett, mint mikor ráadták.

Beteg ember vagyok – mondta és ezt nehéz lett volna vigaszmondatokkal cáfolni. Íme egy kis visszaemlékezés Róla a világhálóról: „*Sovány volt. A karján infúziós csövek hagyta bevérzések árulkodó nyomai sejtették, hogy beteg. A nadrágját egy régimódi hőzentróger tartotta. Ivott, táncolt a feleségével. Úgy néztek ki, mint két fiatal, akik élvezik az életet. Úgy gondoltam, hogy ezek a művész emberek örök fiatalok maradnak a lelkiük miatt; ezt persze a feleségére, társára is értettem. Összeölelkezve táncoltak. Elgondolkoztam, milyen jó így élni az életet, még ha nehéz is, ha van vidámság, életszeretet, barátok, tervek, művek, amik elkészülnek, amik elégedettséggel töltenek el mindenki javára.*”

Elmondtam mi van az apró üvegekben. Akkor még nem is sejtettem, hogy hasonló kórságot hurcolok magamban én is, hiszen erre a találkozásra 2011 őszén került sor, magam pedig 2014 évben kerültem az onkológiára.

A kemoterápia mind mentálisan, mind biológiailag szétrombolja az embert – mondta – a harmadik kezelést már nem is engedtem elvégezni. Győzködtek az orvosok, hogy művész úr így, művész úr úgy nem lehet abbahagyni végül rájuk szoltam, hogy **hagyjanak engem úgy meghalni, ahogyan a Jóisten megteremtett.** Nem jutottam szóhoz. Az elhangzott igen ütős mondat ráadásul igazolta a látottakat, mit is mondhattam volna.

Belém fagyott a szó s megdermít a gondolat. Elszámolt és számvetett. Az asztalon a Szt. Mihály templom tervrajza hevert kiterítve, azon mindig igazított valamilyen apró részletet. Nyavalygós magyarázkodásoknak már nem volt hely a szobában. Becsöngette a titkárnyőjét és kért két kupicát egy kis pálinkával. Tálcán hozta a hölgy s kitöltötte a szilvapálinkát. Megvárta és koccintásra emelte pohárkáját. Koccintottunk és felhajtottuk az italt. Akkor nem is sejtettem, hogy ez valójában elkészítő búcsúpohár volt. Kicsit csuklott az erős pálinkától és mintegy rászólt magára; no, hagy már abba és lenézett az ingére és a nadrágjára ahonnan a csuklás ingerek megrázták. Karácsonyig hadd érjenek még a diók – addigra alakul ki az igazi ízharmóniája ennek a befőttnek – mondtam búcsúzóul és elhagytam a Kecse utcai intézménnyé nemesedett épületet.

Nem várta meg a Karácsonyt. Novemberben végleg távozott. Máig sem tudtam feldolgozni érzéketlenségemet, elzárkózásomat az akkor ott körülvevő, levegőben vibráló valóságtól s hogy miért menekültem egy hamis ködbe. Miben bízhattam s miért kapaszkodtam a gyarló hétköznapok materializmusának rojtjaiba. Elmeséltem, hogy már nem tudok példát mutatni a falunak ahonnan a bodza, dió, kökény s hecsedli lekvárok származnak, mert gúny tárgya leszek az őslakosok szemében is, amikor négykézláb szedegetem a burgonyabogarakat a kertben – nézd már, a doktor bogarászik a krumpliföldjén ahelyett, hogy hozna nekünk valami jó mérget a bogarak ellen.

És a búcsúpohár ma is itt kísért, mint egy elvarratlan szál, amit nem tudtam besodorni életem szöttesébe, akárcsak Uherkovich Laci – egykori egyetemi szobatársam – utolsó nekem írott s félbehagyott levelét. De ezt majd máskor mesélem el.

KOVÁCS LÁSZLÓ

HÚSVÉTI MISE A REMÉNY ÜNNEPE

Szeretettel köszöntelek Benneteket Húsvét vigíliáján: Az Úr legyen veletek!

Újra együtt vagyunk, hogy megünnepeljük a Húsvétot, melyet magamban úgy fogalmaztam meg, hogy ez a nap „remény a reménytelenségben”. Számomra a Húsvét a remény ünnepe.

Ha ma bűnbánatot kell tartanunk, akkor elsősorban reményvesztéseinket kellene meg-bánnunk, mellyel az Isten Ország eljövételét hátráltattuk életünkben.

Bánjuk meg bűneinket!... Irgalmazzon nekünk...

Ének: *Kyrie...*